

Jordi Lara conversa amb Ada Castells en una terrassa de Sant Cugat
ORIOI DURAN

MÍSTICA CONILLA
Jordi Lara

Editorial:
Edicions de 1984
Barcelona, 2017
Pàgines: 208
Preu: 17,50 euros

Jordi Lara **Narrador**

“M’agrada l’univers d’abans del plàstic”

Jordi Lara (Vic, 1968) entafora un personatge dins d’un capgròs per parlar de les aparences, fa jugar un nen amb Verdaguer per visitar paradisos retrobats, relaciona un vell amb una fada d’aigua i enterra en grup un instrument de cobla per fer memòria. És un escriptor que passa de les modes i sap que la modernitat no és tenir l’últim model de mòbil sinó alguna cosa que té a veure amb superar prejudicis. El darrer lliurament del seu discurs radical és *Mística conilla*.

Ja sé que l’expressió és horrible, però, ho has de reconèixer, existeix una marca Jordi Lara. Ja ens la vam trobar a la novel·la ‘Una màquina d’espavilar ocells de nit’ i la retrobem en els contes de ‘Mística conilla’.

Sempre parlo de la bellesa patètica de la condició humana, de les contradiccions. Escriure és triar. Al llarg de la vida reben milers d’estímul i anem escollint amb quins ens quedem. Hi ha algunes coses que ens calen fons, en podríem dir una mena de destí.

I tu, què tries?

La poesia fortuïta: hi ha molts actes del nostre viure que estan carregats de poesia sense adonar-nos-en. Trio la significació que supera la nostra condició més miserable. El sublim que hi ha en els actes execrables. Ho poso en un marc, com fem tots els escriptors, i aquest és allò que hem mamat profundament i que hem volgut que ens quedés. M’agrada l’univers contemplatiu, el d’abans del plàstic. M’agrada la pedra, el ferro, les coses que no estan de moda, que són despulles d’un passat esplendorós. M’agraden les persones que són volgudament marginals perquè no entren en la cadena i això les fa lliures. M’agraden els amors difícils, les carreteres abandonades, els confessionaris perquè s’hi han xiuxiuejat pecats.

D’on surts?

Tots som més polivalents del que ens volen fer creure. Ens volen posar una etiqueta per convertir-nos en un segment de mercat. Jo vinc de diversos llocs. Són el món de la cultura d’arrel, allò mal ano-

menat *cultura popular* perquè cultura popular també pot ser *Star Wars*. També vaig fer de músic d’esglésies i m’agraden com a espai. Tanta moda del *mindfulness*, doncs jo vaig a llegir als claustres. Vinc de Vic, una ciutat marginal i persistent. També vinc del món de la tele i del cinema, i hi he disfrutat molt. La veritable modernitat és saber viure el millor de les èpoques i estils sense prejudicis.

Et mous per diferents llocs i també per diferents llenguatges.

M’ha preocupat molt la transversalitat. La contaminació és bona. Mira la música popular: ha sabut contaminar-se de moltes coses i per això ha evolucionat tant. Ara he fet una exposició a Sant Cugat, *Literatura expandida*, on indago la relació entre cinema i literatura més enllà de l’adaptació d’una novel·la. Entre altres coses, hi ha filmats els paisatges de Verdaguer de quan era nen.

Això em recorda un dels contes de ‘Mística conilla’ en què apareix un Verdaguer petit.

Al final de la seva vida, Verdaguer s’enyora del paradís i per a ell el paradís són els camps de la seva infantesa. Vaig deduir que si en morir les ànimes assumeixen allò que volen, Verdaguer és ara pel voltant de Folgueroles. Ja no és un capellà xacrat que s’ha barallat amb tot déu, sinó que el tenim jugant pels arbres.

En la teva obra hi ha capgrossos, sardanes, flabiols... Se t’ha entès o ets víctima dels prejudicis?

Jo el que faig és literatura. La pots fer en el marc més reconegut per la literatura –en el món urbà o pairal– o la pots fer, com jo, en un marc que no és tan habitual, però no canvia res. A la pel·lícula *Ventre blanc* hi explico la història de quatre persones que porten capgrossos, però no és sobre els capgrossos que parlo, sinó sobre el fet que tots observem el món re-re una màscara. Si jo hagués anat a un productor dient-li que volia fer una pel·lícula sobre capgrossos m’hauria engegat perquè ho hauria trobat carrincló, de pobres i alegrets, així que ja m’ho vaig fer jo mateix. La pel·lícula ha viatjat per tot el món.

Al Festival de Busan, a Corea, els va entusiasmar, oi?

La clau és que no tenien cap prejudici. El que està de moda no perviu per haver estat de moda sinó per la capacitat que té de reflectir l’ànima humana.

Vaja, que és més difícil convèncer el productor català que l’espectador coreà.

Sí. Hi ha alguna cosa que hem de resoldre. Quan aquest país de debò ha estat present al món amb la seva expressió artística és quan ha estat fidel a les seves arrels. Gaudí, Miró, Dalí, Tàpies... Aquí tenim una consciència anímica que bascula entre un cert complex sobre els trets identitaris i una curiositat cosmopolita, que és molt bona, però sempre que no ens jugui a la contra. *